

Anna Mlinariková má za sebou prestižní jazzové vzdělání v americkém Bostonu

Je cílevědomá (možná by lépe sedělo, že urputná), spolehlivá, pracovitá a mimo jiné (nebo především) půvabná žena. Od loňského roku hraje v legendárním Semaforu vedle Jiřího Suchého a dalších hvězd ve hře *Sukně smutnou jehlou spíchnutá*. Především je ale vynikající houslistka («Jazzová houslistka,» neopomíná zdůraznit), jejíž hvězda pomalu stoupá na hudebním nebi.

Jazzová houslistka Anna Mlinariková: Jedu na plný plyn!

Od klasiky k saxofonu

• Vezměme to popořádku. Kde se vzala, tu se vzala »nějaká« Anička s houslemi?

Jsem nejmladší ze tří sester a když mi bylo asi pět, přišli do mateřské školky vybírat předškolní děti do hudební. Moji starší sestru vybrali na housle, ale ona odmítla. Já jsem slyšela, jak jí rodiče přemlouvali, a hned jsem se rozhodla, že budu na housle hrát já, přestože přijímali děti až od 6 let. Jako nejmladší jsem měla potřebu se trochu zviditelnit a povedlo se.

• Neměla jste někdy tendenci s houslemi praštit? Přece jen jsou spojeny v představách se vzornými chlapečky a holčičkami, jak jdou s futrálem do hodiny.

Nikdy. Bavily mě stále víc a víc. Zajímavé možná je, že někdy v devíti letech jsem v hudebce začala hrát v orchestru a to mě hodně bavilo, byla jsem nadšená. Dnes jsme kupodivu víc individualistka.

• Jak to celé pokračovalo?

Ze základní školy jsem šla na střední pedagogickou školu, protože mým snem bylo učit jednu děti hře na housle. Vzpomínám, že mě hodně bavily praxe, a i dnes chodím sem tam hrát pro děti. Protože mě lákalo další hraní, přihlásila jsem se na Konzervatoř Jaroslava Ježka. Uspěla jsem, dokonce jsem byla na prvním místě mezi uchazeči. První ročník na konzervatoři jsem se věnovala jen klasice. V dalších ročnících přibývaly hodiny jazzu, ale byla to spíš teorie. To, co jsem se chtěla naučit na housle, stále nepřicházelo. Proto jsem se v pátém ročníku začala poohlížet po dalším jazzovém vzdělání.

• Na vašich internetových stránkách se píše, že jste studovala na prestižní americké jazzové škole Berklee College of Music v Bostonu. Bylo těžké se na ni dostat?

Poslala jsem jim svoje nahrávky a ty rozhodly o tom, že jsem dostala roční talentové stipendium. Pro mne to byl hodně zásadní krok v životě i profesní kariéře. Nechci si na české školství stěžovat, ale americké na rozdíl od

Se staršími sestrami na dětském karnevalu, když jí byly tři roky

našeho hledá v člověku to dobré. Pedagogové ve vás podporují to pozitivní a na negativa neupozorňují. U nás jdete před spolužáky, něco zahrájete a učitel i spolužáci zkritizují, co jste zahrál špatně, co se vám nedaří. Hledají chyby, žijí v člověku nejistotu, takže se vlastně pořád stydíte. Já jsem za rok v Bostonu získala důvěru v sebe.

• Byl to těžký rok?

To víte, že mi bylo často ouvej. Sama holka tak daleko. Měla jsem strach, že se pořádně nedomluví, ale kupodivu ve škole problém nebyl. Tady musím zase domácí vzdělání pochválit, protože jsem tam přijela s výbornými teoretickými vědomostmi a dobrou houslovou technikou. Často jsem americkým spolužákům i radila. Ani odborné termíny v angličtině mi nedělaly potíže. Mimo školu to bylo horší, ale nakonec jsem to zvládla.

Dřela jsem ve sklepě

• Jak jste v Bostonu žila?

Už sehnat bydlení odtud z Prahy bylo nesnadné. Vždy jsem našla nějakou nabídku na internetu. Odpověděli mi, ať se přijedu na víkend podívat. Když jsem napsala, že jsem z Evropy a že je to dost daleko, vůbec si s tím nelámali hlavu. Mohu prý přijet i na celý týden. Podpsat smlouvu na dálku bylo prakticky nemožné. Naštěstí jsem našla klaviristku, která studovala přede mnou, a ta mě doporučila majitelům bytu, kde žila.

• Určitě to bylo hezké bydlení s výhledem do zeleně. Nebo se mýlím?

Mýlíte. Dvoupokojový sklepní byt ve čtvrti plné pouličních gangů (což mi naštěstí řekli až ke konci studia), kde byl můj spolubydlícím Japonec. Platila jsem za svou místnost a společnou kuchyni a sociální zázemí 570 dolarů měsíčně. Japonec byl navíc neuvěřitelný bordelář, a to jsem zvyklá na leccos. Vůbec neuklízela, spal na matraci a běhal tam myši. Nabízela jsem, že dám po bytě pastičky. Jen mávl rukou, že mu zvířátka nevdají, ale jestli chce, ať si pastičky klidně nakladu.

• Škola vám ale, z toho, co jste zatím povídala, vyhovovala, ne?

Moc a moc. Celé studium mělo osm semestrů, v prvním jsem zvládla čtyři, ve druhém dva.

• To byl toh. Vy jste se jen učila a cvičila? Hlavně v Americe bývá zvykem, že si lidé při studiu přivydělávají.

V podstatě jsem se na rok zavřela před světem a cvičila a cvičila. Samozřejmě kromě školy. Byla jsem zavřená v tom svém sklepě a dřela a dřela. Američtí spolužáci si mysleli, že podobně pilní jsou všichni Češi, takže jsem alespoň udělala dobrou reklamu. Peněz jsem moc nemě-

la, stipendium na všechno nestačilo, část studia, učebnice a notebook jsem si platila sama. Mohla jsem chodit na brigády, škola samotná je nabízela, ale řekla jsem si, že jsem přijela hlavně do školy. Uskrovnila jsem se a vůbec toho dnes nelituji. Po roce jsem se vrátila domů a dokončila šestý ročník konzervatoře.

Hraješ jako chlap!

• Od té doby se živíte profesionálně hudbou. Vždyť jste ale chtěla být učitelkou hudby. Proč jste šla na volnou nohu? O jistotách se v tomto případě asi moc mluvit nedá. Mohla jste si v klidu učit, občas vyrazit na koncert a žila byste si...

Trochu mě odradily vlastní zkušenosti, kdy pedagogové rušili hodiny, protože měli nějaká vystoupení. To bych svým žákům dělat nechtěla. Bylo by to nefér.

• Začátky byly asi těžké, že?

To máte pravdu. Nemám ani manažera, ani agenturu, všechno si obstarávám sama. V jazzu jsem byla po škole neznámou osobou, a nebylo jednoduché obvolávat agentury, festivaly a nabízet sama sebe. Naštěstí je 21. století a existují e-maily a internetové stránky. Moje webovky jsou dodnes mým největším pomocníkem. Dopředu mě posunul i absolventský koncert, který jsem uspořádala v Divadle U hasičů. Byl to risk, protože jsem nevěděla, jestli sál naplním. Ale lidí se sešlo hodně, navíc ředitel divadla je současně provozovatelem známého jazzového klubu Reduta a pozval mě i tam.

• Hrála jste na stejném podiu, kde vystupoval prezident Bill Clinton, to je docela úspěch.

(smích) Vystoupení se povedlo a na jeho základě přišla další nabídka, na základě té zase jiná a tak se to postupně rozjelo.

• Vy hraje te s kapelou. Copak je uživateľ?

Ne, to je – zatím – nemožné. Kluci hrají každý sám pro sebe, nechají se zvát na vystoupení jiných umělců a já je najímám jen občas. To víte, že je mým snem mít je na trvalou smlouvu. Ale chápu, že mají rodiny, musí je živit. Já také nehraji jen s nimi, jsem zvaná na různá vystoupení a festivaly jako sólistka.

• Povězte, jak se vůbec jazzmani tváří na ženu ve svých řadách? Zpěvačky nejsou vzácností, ale houslistka, navíc šéfující kapele...

Muži-muzikanti většinou neuznávají, že bych jako ženská mohla umět hrát jazz a navíc improvizovat. Instrumentalistka, která šéfuje mužské kapela také není v našich vodách zvykem. Když se někde objevím, kouknou, že dorazila nějaká Vanessa Mae, a nic světoborného ode mne nečekají. Takže pak mohou být už jen dobrá. Když dohrajeme, je pro mne největší pochvalou, že za mnou přijdou a jakoby na okraj prohodí: Ta hraješ jako chlap! To je obrovská pocta.

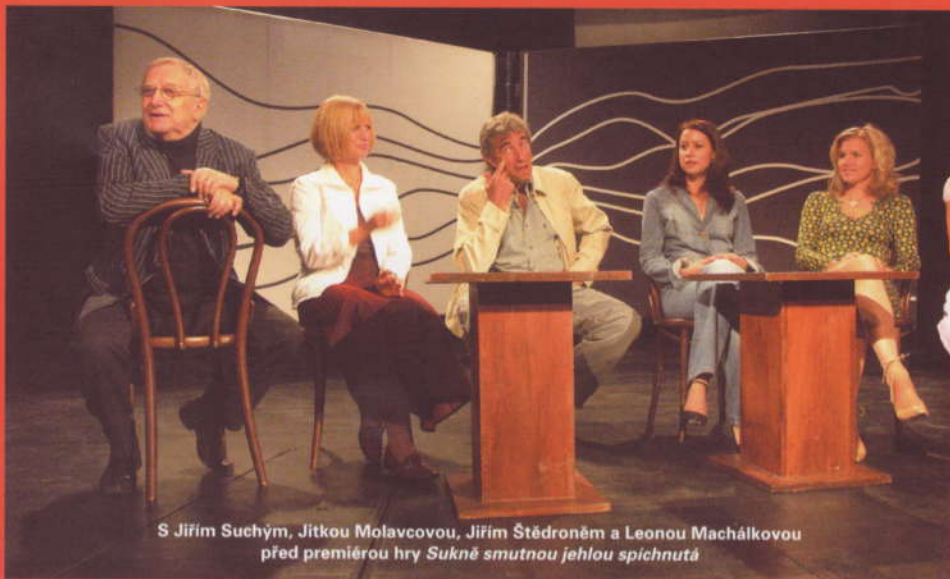
• Je těžké kočovat partu muzikantů?

První kapelu jsem poskládala ze spolužáků z konzervatoře, ale nedělalo to dobrotu. Je obtížné být autoritativní vůči kamarádům. Teď hrají s hudebníky, které jsem předtím neznala. Jsme kamarádi, ale nic jim neodpustím. Naučila jsem se, že když je někdo nespolehlivý, už ho příště nevezmu. Musím to zařukat, s touhle partou to zatím klapne. Muzikanti jsou bohémové, já jsem perfekcionalistka, což se občas střetává.

Laskavý pan Suchý

• Semafor bylo terno, nemýlím-li se. Jak došlo k tomu, že vás angažovali?

Jednou jsem hrála na srazu Jonáš klubu a v té době se divadlo stěhovalo do Dejvic. Požádala jsem vedení divadla, jestli bych tam mohla mít jeden koncert. Na ten se přišel podívat i pan Suchý a potěšilo mě, že vydržel až do konce. Za nějaký čas mi zavolal, že by měl pro mě malou roli ve své nové hře. To byla nabídka, která se neodmítá. Když jsem dostala do ruky scénář, tak jsem se vyděla. Rozhodně to nebyla »malinkatá rolička«, jak mi pan Suchý sliboval. Na první čtené zkoušce jsem se sice text naučila, ale bylo to obyčejné civilní odříkání. Pan Suchý, paní Molavcová i Jirka Stědroně a další však byli moc laskaví. Jiří Suchý řekl, že když on hrál poprvé, tak

S Jiřím Suchým, Jitkou Molavcovou, Jiřím Stědroněm a Leonou Machálkovou před premiérou hry *Sukně smutnou jehlou spíchnutá*

to taky bylo nic moc, abych se nehroutila. Domluvili mi na DAMU hodinu hereckého přednesu, tak jsem to nakonec zvládla. V červnu 2006 byly čtyři předpremiéry, od podzimu se jede naostro. Nezastírám, že si toho moc vážím, protože mě vidí hodně lidí a dostávám další nabídky na vystoupení.

• Rodiče z vás asi mají radost. Mimo chodem, to příjmení nezni česky, spíše slovensky.

Táta se narodil v Rimavské Sobotě v maďarské čtvrti. Asi v pěti letech se s rodiči přestěhoval do Čech. On se česky naučil, babička s dědečkem ne, takže se u nich doma hovořilo jen maďarsky. My se sestrami na tátu mluvíme česky a on na nás maďarsky. Když mu někdy telefonují a on na mě spustí česky, hned vím, že je s ním někdo cizí.

• Maminka je také Maďarka?

Ne, Češka, ale řeč se také naučila. Na dovolenou jsme jako děti často jezdili na Slovensko za příbuznými a pak hodně do Maďarska.

• Co rodiče dělají?

Táta je elektrikář a má firmu, máma je u něho účetní.

• Stará se i o vaše účetnictví?

Jistě, to je pro každého muzikanta černá můra. Proto jsem ráda.

• Jenže vám vidí do hospodaření. Nevadí to?

Vůbec ne. Máma je skvělá, sice nikdy nebyla profesionální hudebníci, ale kvůli mě se o hudbu začala zajímat a dneska dám hodně na její názor a radu.

• Zmínila jste Vanessu Mae. Tahle cesta vás neláká?

Mezi muzikanty nemá dobrou pověst, ale já ji fandím. Protože ohromně propaguje hru na housle. Vím, že někteří lidé přijdou na mé vystoupení v domnění, že to bude podobné. Občas slyším, že bych si také mohla vzít krátké šaty a na pódiu se vlnit. Jenomže já chci, aby lidé na mě chodili kvůli hudbě, ne kvůli tomu, jak vypadám...

• Ale pohled na krásnou hudebnici také není k zahoezení. Navíc, když umí hrát.

Jsem ženská, nebudu tvrdit, že mě netěší i tento pohled na věc. Ale já třeba obdivuji Hanu Hegerovou. Stoupne si k mikrofonu, zpívá a běhá vám mráz po zádech. Nedávno jsem byla právě v Semaforu na koncertu Petry Janů a to byl také silný zážitek. To je cesta, kterou chci jít i já. Tak se snažím. Jedu na plný plyn.

Pavel Hrabica • Foto Petr Hejna, archiv Anny Mlinarikové

Jednou za měsíc ji můžete vidět na jejím koncertě v dejvickém Semaforu

Anna Mlinariková • Narodena 1980 v Praze. Má dvě starší sestry, maminka je účetní, otec podniká. Vystudovala střední pedagogickou školu, Konzervatoř Jaroslava Ježka a prestižní Berklee College of Music v Bostonu. Od dubna 2005 vystupuje pod názvem Anna Mlinariková Band. Setkat se s ní můžete na jazzových festivalech a na koncertech, zvaných Jazzparáda, které pravidelně pořádá v divadle Semafor. Objevuje se také jako sólistka větších či menších jazzových kapel, hraje na firemních akcích. Od června 2006 ji můžete několikrát v měsíci vidět v roli spisovatelky Vilmy v Divadle Semafor ve hře Jiřího Suchého *Sukně smutnou jehlou spíchnutá*. Hraje na nástroj od houslaře Alexandra Švýcarského a koncerty zpestřuje improvizacemi na soprán saxofon. Žije v Hostivici u Prahy.